

ὑψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστήριξεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος.

— Νιότ, εἶπεν ἐπιτακτικῶς, δὸς ἐν κάθισμα εἰς τὸν κύριον.

— Καὶ ἄφες μας, προσέθηκεν ὁ Λεσγιδού θέσας τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Ἡ ὑπηρετίς ἀπῆλθεν ἀμέσως.

Μετὰ τινὰς φιλοφρονήσεις ὁ Λεσγιδού ἐπελήφθη τοῦ ἀντικειμένου.

— Δεσποινὶς Ζουάννα, εἶπεν, αἱ στιγμαὶ εἶναι πολὺτιμοι. Θέλετε νὰ μάθετε τί ἔγεινεν ὁ πατήρ σας;

— Βεβαίως.

— Τὸ γνωρίζω ἐγὼ καὶ θὰ σᾶς τὸ εἶπω. Ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς δώσω τὴν ἀπόδειξιν πρέπει νὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὰς ὁδηγίας μου.

— Ποίως;

— Δύνασθε νὰ καταβῆτε ἐπ' ὀλίγον εἰς τὴν αἴθουσαν;

— Δὲν εἰδεύρω.

— Ἄν πρᾶσπαθήσητε;

— Ἄν πρέπει ἀπολύτως, θὰ προσπαθήσω.

— Εἶναι ἀπαραίτητον.

— Ποίαν ὥραν;

— Ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ Νιότ νὰ σᾶς εἰδοποιήσῃ.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Κατόπιν;

— Εἰς τὴν αἴθουσαν θὰ εἶναι μία κυρία μεσηλιζ.

— Καλῶς.

— Διὰ νεύματος ἀδιοράτου εἰς τοὺς ἄλλους θὰ σᾶς τὴν δείξω. Θὰ μεταβῆτε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτὴν καὶ θὰ τῇ εἴπητε ἀπλῶς τὰς λέξεις ταύτας: Εἰμαι ἡ Ζουάννα Τρελλάν.

— Τίποτε ἄλλο;

— Ὅχι. Θὰ προσθέσητε: Μοὶ εἶπεν ὅτι δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε εἰδήσεις περὶ τοῦ πατρός μου.

— Τίποτε περισσότερον;

— Θὰ περιμένητε τὴν ἀπάντησιν.

— Ἔστω.

— Ἄν ὅταν θὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν αἴθουσαν, σᾶς νεύσω θέτων ἓνα δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων, θὰ σιωπήσητε. Θὰ ἀκούσητε μόνον τί θὰ λέγωσιν οἱ ἄλλοι. Θὰ μάθητε ἐξ αὐτῶν, ὅτι ἔχετε συμφέρον νὰ γνωρίσητε σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, ἄλλως τε εἰμαι ἡ-λίθιος καὶ βλάξ. Ἐννόησατε;

— Κάλιστα.

— Μίαν τελευταίαν σύστασιν. Μὴ δώσητε εἰς κἀνέναν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι μὲ εἶδατε, ὅτι σᾶς ὠμίλησα ἢ ὅτι περιμένετε τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ μυστηρίου. Σιωπήσατε ἀπολύτως πρὸς ὅλους ἢ ἄλλως οὐδὲν θὰ μάθετε.

— Θὰ σιωπήσω.

— Ἦδη, σᾶς ἀφίνω καὶ ἀπέρχομαι. Ἔστὲ ἑτοιμοί.

Ἡ Ζουάννα προσέκλινε.

Κατερχόμενος τὴν κλίμακα ὁ κύρ Λεσγιδού ἔτριβεν ἐξ εὐχαριστήσεως τὰς χεῖρας.

Τὸν πρῶτον, ὃν εἶδε κατερχόμενος, ἦν ὁ ἐνωμοτάρχης, οὗ τινος ἡ φυσιογνωμία ἦτο σκυθρωπὴ καὶ σοβαρά.

Ὁ δικαστικὸς κλητὴρ παρετήρησε τὴν μεταβολὴν ταύτην.

— Θεέ μου! εἶπε, τί ἔχεις φίλε μου;

Ὁ χωροφυλάξ ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν πλὴν ἡ ὀργὴ ἀπέπνιγεν αὐτόν. Δὲν ἐδίστασε ἐπὶ πλέον νὰ σιωπήσῃ.

— Ἐχεις δίκαιον καὶ ὀρθῶς μαντεύεις ἡ ἡ Ἀγνή εἶναι μία Κερανδάλ ὅπως εἶπες. Μὲ μετεχειρίζετο ὡς βλάκα καὶ ἔχει ἔραστην. Διάβολε! Ἐχεις πάντοτε τὸ σχέδιόν σου;

— Ναί.

— Ἄν ἔχῃς τὴν ἀνάγκην μου, ὠμίλει ἐλευθέρως. Εἰμαι ἑτοιμος νὰ κάμω ὅ,τι θέλεις.

— Θὰ μοὶ χρησιμεύσῃς.

Καὶ λαβὼν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν Μισὸ ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν κενὴν ἐτι αἴθουσαν.

— Διηγῆσού μου αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ἓνα ἔραστήν, εὐτυχὴ ἔραστήν! αἶ;

— ὦ! εὐτυχὴ!

Ὁ Μισὸ ἐμειδίασεν. Ἐχαιρε διὰ τὸ συμβᾶν τοῦ ἀντεραστοῦ του.

Ὁ Λεσγιδού παρώξυνεν αὐτὸν ἐν τῇ ὀργῇ του ἐννοῶν ὅτι ἐν αὐτῷ θὰ εὕρισκεν ἀνέλπιστον ἐπικουρίαν.

Ἐνῶ συνωμίλουν καὶ κατέστρωνον τὸ σχέδιόν των, εἰσῆλθεν ἡ Νιότ φέρουσα τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη καὶ ἡτοίμαζε τρίτην θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Θὰ ἔχετε καλὴν συντροφιά, εἶπεν αὐτῇ.

— Διὰ ποῖον ἐτοιμάζεις τὴν τράπεζαν;

— Διὰ τρεῖς κυρίους τοῦ μεγάλου πύργου θὰ ἔλθουν ἔπειτα ἀπὸ μίαν ὥραν. Μᾶς ἔφερε τὴν διαταγὴν ὁ ἱπποκόμος τοῦ Σαιν-Ζιλδὰς Βινίξ. Εἶναι καὶ ἓνας στρατηγὸς νομιζώ.

Ὁ Λεσγιδού ἠτένισε τὸν Μισὸ.

— Ὁ διάβολος ἀναμιγνύεται εἰς τὰς ὑποθέσεις μας θὰ ἔχομεν σπουδαίους μάρτυρας.

— Ἐγὼ εἰμαι ὁ αἷτιος, ὑπέλαβεν ὁ Μισὸ.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Τὴν ἐπιούσαν, ὃ τε Πάπας καὶ ὁ κόμης συνδιασκεφθέντες συνεφώνησαν περὶ πολλῶν, ἅτινα οἱ πρεσβευταὶ αὐτῶν εἶχον κρίνῃ εὐλογον νὰ μὴ θίξωσιν, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ὅτι οἱ δύο ἐνδιαφερόμενοι θὰ συνενοοῦντο περὶ αὐτῶν εὐκολώτερον ἀπ' εὐθείας. Τί εἶπον καὶ ὑπὸ ποίους ὅρους συνεφώνησαν, ἀπόκειται εἰς τὸν ἱστορικὸν ν' ἀναφέρῃ. Ἡμεῖς περιοριζόμεθα ἵνα βεβαιώσωμεν ὅτι συνεφώνησαν. Μετὰ τὸ τέρμα τῆς συνδιασκέψεως ἐκείνης, οἱ κή-

ρυκες διέτρεξαν τὴν πόλιν κηρύσσοντες ὅτι:

«Κατὰ τὴν προσεχῇ ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων, ὁ ἐκλαμπρότατος Κάρολος καὶ ἡ δέσποινα Βεατρίκη, κόμης καὶ κόμησσα τῆς Προβηγκίας, ἐμελλόν νὰ στεφθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀγιωτάτου Κλήμεντος τοῦ Δ', ἐνδοξοτάτου ποντίφηκος τῆς Ρώμης, ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Λατερανοῦ, βασιλεῖς τῆς Σικελίας».

Ὅτι:

«Ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἡμέρας, θὰ παρετίθεντο τράπεζαι, πλουσιωτέρα εἰς ἐδέσματα ἢ μία τῆς ἄλλης, εἰς τρόπον ὥστε ἡ τῆς τελευταίας ἡμέρας θὰ ἦτο ἡ πλουσιωτάτη πασῶν. Εἰς ταύτας δ' ἡδύναντο νὰ παρακαθίσωσι πάντες οἱ φέροντες ὀπλα ἱππῶται.»

Ὅτι:

«Καθ' ἐκάστην τῶν τριῶν τούτων ἡμερῶν, μετὰ τὸ γεῦμα, θὰ ἐξετελεῖτο ἀγών, εἰς ὃν θὰ κατήρχοντο, προκαλοῦντες τοὺς θέλοντας ν' ἀγωνισθῶσι κατ' αὐτῶν, οἱ ἐκλαμπρότατοι κόμης Γουίδος τοῦ Μομφόρτ, Γουλλιέλμος ὁ Στενδάρδος, Βοκκάρδος καὶ Ζουάν οἱ κόμητες τῆς Βανδάμης, Πέτρος ὁ Βιλμόν, ὁ στρατάρχης Μιρεποά, ὁ Ζουάν τῆς Βρεζίλλης καὶ ὁ Λουδοβίκος Ζοαμβίλ».

Ὅτι:

«Πάντες οἱ ἱππῶται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀντιμετρηθῶσι πρὸς τοὺς ἀνωτέρω, δέον νὰ φέρωσι τὴν πρόσκλησιν των ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἀγίου Παύλου, ὅπου ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς ἄχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου θὰ ἦναι ἐκτεθειμένα τὰ ἐμβλήματα τῶν ἀνωτέρω καὶ ἡ κόμησσα Βεατρίκη, ἡ ἀνασσα τοῦ ἀγῶνος, μετὰ τοῦ Γίλλη Λεβροῦν ἀγωνάρχου, θὰ καταγραφῶσι τὰ ἐμβλήματα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν προσερχομένων ἱπποτῶν... κτλ.»

Αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου δὲν εἶχον ἐτι φωτίσῃ τὸ ἡμέτερον ἡμισφαίριον, καὶ πλῆθος λαοῦ συνωστίζετο τὴν ἐπιούσαν παρὰ τὰς θύρας τῆς τοῦ ἀγίου Παύλου μονῆς, περιμένοντες ἐν ἀγωνίᾳ ὅπως αὐταὶ ἀνοιχθῶσι. Μετὰ μακρὰν προσδοκίαν, αἱ θύραι ἠνεῳχθησαν καὶ τὸ πλῆθος, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐπλημμύρησε τὸν εὐρύτατον τῆς μονῆς περίβολον.

Ἦτο ἡ μονὴ αὕτη περικαλλέστατον κτίριον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διαιρούμενον εἰς τέσσαρα ἴσα μέρη, μετὰ στοῶν ἐκ πολλῶν ἀψίδων, ὧν ὁ θόλος ἔληγεν εἰς ὀξύ, καὶ λεπτοτάτων κιόνων κορινθιακοῦ ρυθμοῦ. Τὸ ἐσωτερικὸν ἦτο διηρημένον εἰς πολλὰ τετράγωνα, ἐν οἷς εἰκονίζοντο — καὶ αἱ ζωγραφίαι ἦσαν ἐκ τῶν ὅσον τὸ δυνατόν ἦσαν κακῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης — αἱ κυριώτεραι τοῦ ἐνδόξου ἀποστόλου πράξεις, ἐξ ὧν ἐφημίζετο λίαν ἡ παριστῶσα τὸν ἀπόστολον ἐν χερσὶ τῶν δημίων, οἵτινες προσεπάθουν παντὶ σθένει νὰ τοποθετήσωσιν αὐτὸν πρηνῇ, ὅπως τὸν μαστιγώσωσι. Δὲν εἰκονίζοντο δὲ μόνον αἱ τῶν ἀποστόλων πράξεις.

Ἦτο μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ εἰκὼν τῆς τοῦ Ἀδάμ, καλλιεργούντος τὴν γῆν, δι-

ώραίας σιδηρᾶς ἀξίνης· ἑτέρα τῆς Μελλούσης Κρίσεως, ἐν ᾗ ἐφαίνοντο μικροί τινες καὶ ἀστεῖοι διάβολοι, ἀρπάζοντες τὰς ψυχὰς ἐν σχήματι βρεφῶν, ἀπὸ τῶν στομάτων ἵπποτων, ἡγεμόνων, μοναχῶν, ἱερέων... καὶ ἐνὸς ἔτι Πάπα· ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἰκὼν ὁμοία πρὸς τὴν ἄλλην ἐκείνην, ἣν ὁ Ἀνδρέας Ὁργάνιος ἐζωγράφησεν ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ ἐν Πίσῃ κοιμητηρίου· καὶ ἄλλαι πολλαί, ἀναφερόμεναι πᾶσαι εἰς τὸν θάνατον, τὴν Μελλούσαν Κρίσιν, τὴν Κόλασιν καὶ τὸν Παράδεισον.

Κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, ἦσαν τοποθετημένοι οἱ σαρκοφάγοι τῶν ἀποθανόντων εὐπατριδῶν, πλήρεις ζωγραφημάτων, καὶ οἱ ἐκεῖ ἱερεῖς ἀπεκάλουν ὥραια. Ἐπὶ τῶν σαρκοφάγων ἦσαν τὰ ξόανα τῶν ἐν αὐτοῖς κεκλεισμένων νεκρῶν.

Ἐφ' ἐνὸς ἦτο γυνή, ἐσταυρωμένης ἔχουσα ἐπὶ τοῦ στήθους τὰς χεῖρας, τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἐν στάσει νεκρᾶς.

Ἀφ' ἑτέρου, δικαστῆς, περιβεβλημένος τὴν τῆβενον αὐτοῦ, καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν γλουτῶν καὶ τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐπὶ τῆς χειρός, ὡς ἄνθρωπος σκεπτόμενος.

Ἀλλαχοῦ, ἱππότης πάνοπλος καὶ τὸ ξίφος κρατῶν γυμνόν, ἐφαίνετο ἐκπνέων ἐπὶ τροπαίου.

Οἱ κοινοὶ τῶν νεκρῶν, ἄνευ λίθου, ἄνευ ἐπιγραφῆς δεικνυούσης τὸν τάφον των εἰς τὴν ἀγάπην τῶν συγγενῶν των, ἦσαν τεθαμμένοι φύρδην-μίγδην ὑπὸ τὸ λιθόστρωτον τῆς στοᾶς.

Ἀπέναντι τῶν θυρῶν, δι' ὧν εἰσῆρχετο τις εἰς τὸν περιβόλον, καὶ ἐπὶ βᾶθρου τετυλιγμένου δι' ὕψινοβαφοῦς βελούδου, ἦτο ἐμπεπηγμένη λόγχη, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκρέματο ὠραιότατη πανοπλία.

Παρὰ τὸν σαυρωτῆρα τῆς λόγχης, ἦσαν τοποθετημένα τέσσαρα κύπελλα πλήρη χρυσῶν νομισμάτων, ἐκ τῶν καλουμένων βυζαντιακῶν, προωρισμένων εἰς ἀμοιβὴν τοῦ νικῆσαντος κατὰ τὸν ἀγῶνα.

Παρὰ τὴν λόγχην ταύτην, ἀλλ' ἐμπεπηγμένοι ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ἦσαν ὀκτώ ἄλλαι λόγχαι, ἀφ' ἑκάστης τῶν ὁποίων ἐκρέματο ἄσπς, φέρουσα τὸ ὄνομα καὶ τὰ ἐμβλήματα τοῦ ἱππότης εἰς ὃν ἀνήκεν.

Ἐν τῇ πρώτῃ, ἀνεγινώσκετο *Μομφόρτ*, καὶ τὸ ἐμβλημα αὐτῆς ἦτο γυνὴ ἀνατετραμμένη.

Δεὸν δὲ νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐθεωρεῖτο ἡ μεγίστη τῶν ὕβρεων νὰ φέρῃ τις ἐν τῇ ἀσπίδι τοῦ τὴν μορφὴν τοῦ ἄλλου ἀνατετραμμένην.

Ὅθεν ὁ ὑπερήφανος ἐκεῖνος *Μομφόρτ*, θέλων ὁπωσδήποτε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν πρὸς τὴν Ἰταλίαν περιφρόνησίν του, ἐσκέφθη νὰ παραστήσῃ αὐτὴν διὰ τῆς ἀνατετραμμένης γυναίκος.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν λόγχων ἐκείνων, ἀνεγινώσκετο : *Στενδάρος*· τὸ δ' ἐμβλημα ἦσαν δύο χεῖρες, αἵτινες ἐκτύπων διὰ σφύρας ἐπὶ ἀκμῶνος, μετὰ τῆς ρήσεως : Ὅσον καὶ ἂν κτυπᾶται δὲν θραύεται.

Ἐν τῇ τρίτῃ καὶ τῇ τετάρτῃ, *Βανδάλμης*· καὶ ἡ μὲν πρώτη τούτων ἦτο κατὰ μαυρος, μετὰ στιγμάτων ἐξ ἀργύρου, δῶρον τῆς ἐρωμένης του, ἣτις διὰ τούτου ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ τὰ δάκρυα, καὶ θὰ ἔχυνε κατὰ τὴν ἀπουσίαν του· ἡ δὲ δευτέρα ἔφερεν ὡς ἐμβλημα καρδίαν ἐν μέσῳ φλογῶν, διαπερασμένην διαμπαῆ ὑπὸ βέλους, ὁμοίαν πρὸς τὰς ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἑραστῶν τιθεμένας ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν των.

Ἐν τῇ πέμπτῃ, ἀνεγινώσκετο *Βιλμόν*· τὸ δ' ἐμβλημα αὐτῆς ἦτο ἄνεμος προσπαθὼν νὰ σβέσῃ πυράν, μετὰ τῆς ρήσεως : Ὅσον καὶ ἂν φουσᾷ δὲν σβύνομαι.

Ἐν τῇ ἑκτῇ, *Μιρεποᾶ*· τὸ δ' ἐμβλημα ἦτο χελώνη μετὰ τῆς λατινικῆς ρήσεως : «*Tarde sed tuto*».

Ἐν τῇ ἐβδόμῃ, *Βρεξίλλης*· τὸ δ' ἐμβλημα ἦτο κύων κυνηγετικός φέρων ἐν τῷ στόματι λαγῶν.

Ἐν δὲ τῇ ὀγδῷ, οὐδέν. Ἡ ἄσπς αὕτη ἦτο πάλλευκος, οἷαν ἐσυνεθίζον νὰ φέρωσιν αὐτὴν κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος οἱ νέοι ἱππῶται. Ἀνῆκε δὲ εἰς τὸν νεαρὸν Ζοαμβίλ.

Μετὰ τὰς λόγχας, ἦτο μακρὰ τράπεζα κεκαλυμμένη διὰ βαρυτίμου τάπητος, καὶ περὶ αὐτὴν ἐκάθηντο αἱ ὠραιότεραι Ρωμαῖαι τε καὶ Γαλλίδες δέσποιναι, αἱ συνήθως δικάζουσαι τοὺς τοιούτους ἀγῶνας. Ἡ κόμησσα Βεατρίκη ἐκάθητο μικρόν τι ὑψηλότερον, ὡς ἄνασσα· ὁ δὲ ἀγωνάρχης Γίλλης Λεβρόν, ἐπὶ μικροῦ θρανίου παρὰ τὴν τράπεζαν καθήμενος, εἶχεν ἐν χερσὶ περγαμηνήν, ὅπως ἐν αὐτῇ γράφῃ τὰ τε ὀνόματα καὶ τὰ ἐμβλήματα τῶν παρουσιαζομένων. Οἱ ἄλλοι ἱππῶται, οἱ μὲν ὠπλισμένοι, οἱ δὲ ἐν πολυτελεστάτῃ περιβολῇ, ἵσταντο ὄρθιοι.

Εἶχεν ἤδη παρέλθῃ ἡ μεσημβρία καὶ οὐδεὶς παρουσιάσθη, ὅπως ζητήσῃ ν' ἀγωνισθῇ κατὰ τῶν ὀκτῶ προκαλούντων. — Τόσον μεγάλη ἦτο ἡ φήμη τῶν ἵπποτων, ὥστε οὐδεὶς, ὅσον ἀνδρεῖος καὶ ἂν ἦτο, ἐτόλμα ν' ἀντιμετωπίσῃ αὐτούς. Ὁ Γουτδος τοῦ *Μομφόρτ*, φέρων δερμάτινον θώρακα, περιεφέρετο ἐν μέσῳ τῶν ἐν ὀπλοῖς συναδελφῶν του καὶ μειδιῶν ἐκ διαλειμάτων ἔλεγε :

— Δὲν τὸ εἶπα ;

Τὸ ἐκ περιεργείας δραμόν ἐκεῖ πλῆθος ἵστατο ἀκίνητον εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων καὶ ἐπέκεινα ὀργυῶν ἀπὸ τῶν ἀσπίδων, ὥστε μαγικὴ τις γραμμὴ ἐκώλυεν αὐτὸ νὰ προχωρήσῃ. Αἱ Ρωμαῖαι δέσποιναι παρετήρουν τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, προσπαθοῦσαι νὰ διακρίνωσιν ἐν αὐτῷ τινὰ τῶν λατρευτῶν των· μηδὲνα δὲ βλέπουσαι, εἰταπεῖνουν αἰσχυρόμεναι τὴν κεφαλὴν. Αἱ Γαλλίδες ἠγάλλοντο ἐπὶ τῷ αἵματι τῆς Ἰταλίας.

Αἰφνὴς τὸ πλῆθος ἀπεσύρθη ἔνθεν καὶ ἔνθεν καὶ ἱππότης ὠραίου ἀναστήματος, ἔχων τὴν προσωπίδα τῆς κόρυθος αὐτοῦ καταβιβασμένην καὶ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ γυναικῆ ὁμοίαν κατὰ πάντα πρὸς τὴν ἐν τῇ ἀσπίδι τοῦ *Μομφόρτ*, ἀλλ' ἐν στάσει φυσικῇ, ὑποκλιθεὶς πρῶτον ἐνώπιον τῶν δεσποινῶν, ἔπληξεν εἰτα διὰ τῆς λόγχης

τοῦ τὴν φέρουσαν τὸ ἀτιμαστικὸν ἐμβλημα ἀσπίδα. Ἀλλὰ ταῦτοχρόνως καὶ ἑτέρα αἰχμὴ λόγχης τεραστίου μεγέθους, βεβαμμένη ἐν πεπηγμένῳ αἵματι, ἔπληξε τὴν αὐτὴν ἀσπίδα. Στραφεῖς, εἶδεν ἄνδρα, φέροντα χαλυβδίνην πανοπλίαν καὶ ὡς ἐμβλημα κεραυνὸν πίπτοντα ἀπὸ τῶν νεφῶν καὶ καταρρίπτοντα πύργον, μετὰ τῆς ρήσεως : Ὑπὸ χειρὸς κεκρυμμένης ἔξακοντιζεται.

— Κύριοι ἱππῶται... εἶπεν ὁ ἀγωνάρχης Λεβρόν εἰς τοὺς δύο νεήλιδας... Ὁφείλομεν νὰ γνωρίσωμεν ἡμῖν ὅτι, καίπερ δυνάμεθα νὰ δεχθῶμεν προκλήσεις ἄχρως ἐσχάτων, ἐπιθυμοῦμεν ὁμως νὰ μὴ χυθῇ αἷμα.

— Πράγματι... προσέθετο ὁ *Μομφόρτ*... καὶ ἐγώ, ἱππῶται, σὰς συμβουλεύω αὐτό, τὸ ὁποῖον εἶπεν ἡμῖν ὁ κύριος κοντόσταυλος... διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἦμαι ἡ αἰτία τῶν δακρύων δεσποίνης τινός.

— Ἄν δὲν θέλετε νὰ διατρέξετε τὸν κίνδυνον τῆς ἄχρως ἐσχάτων προκλήσεως... ἀπήντησεν ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἱππότης... δὲν ἔχετε νὰ πράξετε ἄλλο ἢ νὰ μᾶς παρακαλέσετε ἐνώπιον τῶν δεσποινῶν τούτων, καὶ εἰμεθα πρόθυμοι νὰ μεταβάλωμεν αὐτὴν εἰς τὴν πρῶτην πτώσιν.

— *Sangbleu!* ἀνέκραξεν ὁ *Μομφόρτ*, ἠκούσθη ποτὲ ὑπερηφάνεια ὁμοία πρὸς ταύτην; Γράψατε, κοντόσταυλε, τὴν θανατικὴν αὐτῶν καταδίκην. Προσέξατε, ἱππῶται, ἂν θέλετε, σὰς δίδω καιρὸν νὰ ἀποσυρθῆτε.

— Κόμη, εἶπεν ὁ ἱππότης τοῦ κεραυνοῦ, παρατηρήσατε, παρακαλῶ, τὴν αἰχμὴν τῆς λόγχης μου. Δὲν εἶναι αἷμα αὐτὸ τὸ ὁποῖον εἶναι πηγμένον ἐπ' αὐτῆς; Αἶ! σὰς βεβαιῶ ὅτι τὸ αἷμα αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδικόν μου.

— Ἄν, τὰ ἔργα συμφωνοῦσι πρὸς τοὺς λόγους σας, εἶπεν ὁ *Μομφόρτ*, ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀποκτήσωμεν τιμὴν τινα ἐκ τῆς ἡττης σας.

— Ἡ θὰ βλασφημήσητε ἴσως τοὺς ἀγίους, διότι ἐπροκαλέσατε τὸν ἀγῶνα, ἀπήντησεν ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἱππότης.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ ἱππότης τοῦ κεραυνοῦ, στραφεῖς πρὸς τοὺς ὀκτῶ Γάλλους, αἱ καυχησιολογίαι δὲν θριαμβεύουσιν εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ εἶναι ἀνάξια εὐγενῶν ἱπποτῶν. Ἄς πράξῃ ἕκαστος τὸ κατὰ δύναμιν καὶ ὁ Θεὸς ἄς ἀποφασίσῃ περὶ τῆς νίκης.

— Ἡ λόγχη μᾶλλον ὀφείλετε νὰ εἰπῆτε, ἱππῶται, ἀπήντησεν ὁ *Μομφόρτ*.

— Καθὼς θέλετε, κύριε κόμη. Ἀγωνάρχα, γράψατε τὸ ἐμβλημά μου, διότι τὸ ὄνομά μου ἐπιθυμῶ νὰ μείνῃ ἀγνωστον.

— Καὶ περὶ ἡμῶν, τί νὰ γράψω; ἠρώτησεν ὁ Λεβρόν τὸν πρῶτον ἐλθόντα, ἀφοῦ ἔγραψεν τὸ ἐμβλημα τοῦ ἱππότης τοῦ κεραυνοῦ.

— Γράψατε ἐπίσης τὸ ἐμβλημά μου.

— Συνετὴ πρόβλεψις διὰ τὴν ἡτταν, εἶπε σαρκαστικῶς ὁ *Μομφόρτ*. Οὕτω ρίπτει τις μετὰ τῆς ἀσπίδος καὶ τὸ αἶσχος.

— Κύριοι ἱππῶται, εἶπεν ὁ ἀγωνάρχης, οἱ ἀντίπαλοί σας εἶναι ὀκτώ, καὶ ὑμεῖς

εἰσθε δύο μόνον. Θέλετε νὰ ἀντιταχθῆτε μόνον καὶ κατὰ τῶν ὁκτώ ;

— Ἐχετε συντρόφους ; ἠρώτησεν ὁ ἱππότης τοῦ κεραυνοῦ τὸν πρῶτον ἐλθόντα.

— Ἐχω τὴν καρδίαν, — τὴν ξίφος — τὴν λόγχην, — καὶ τὸν πέλεκυν. — Ἐκαστον τούτων ἰσοδυναμεῖ πρὸς ἓνα Γάλλον. Καὶ ὑμεῖς ἐπίσης τὰ ἔχετε· ὅθεν εἰμεθα ἐξ ἑσού.

Ὁ Μομφόρτ ἔτριξε τοὺς ὀδόντας ἐκ τῆς λύσσης καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐπλησθησαν αἵματος. Τότε ὁ ἱππότης τοῦ κεραυνοῦ, κινήσας τὴν κεφαλὴν, εἶπεν :

— Ἰδοὺ ἐλέχθησαν πλείονα ἢ ὅσα εἶναι ἀναγκαῖον δι' ἀγῶνα ἄχρι θανάτου. Ἱππότα, ἂν εἰσθε ἀνδρεῖος, ὅσον τολμηρός, ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν ὅτι θὰ νικήσωμεν. Καὶ ὅμως θέλω νὰ εἰμεθα καὶ ἡμεῖς ὁκτώ, διότι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχη πεποίθησιν εἰς ἑαυτόν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὲρ τὸ μέτρον. Λοιπόν, κύριε ἀγωνάρχα, θὰ φέρω ἐγὼ τοὺς ἄλλους ἔξ. Τὸ ἐμβλημα τῶν θὰ ἦναι χρυσοῦς ἀστὴρ ἐν μέλανι πεδίῳ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ, χωρὶς νὰ ὑποκλιθῇ, ἐστράφη πρὸς τὸ πλῆθος, ὅπερ ψιθυρίζων ἀπεσύρθη ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὅπως ἀφίσῃ ἐλευθέραν τὴν δίοδον εἰς τὸν γίγαντα, γενόμενον ἐντὸς ὀλίγου ἄφαντον.

Ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἱππότης, ποιήσας εὐγενεστάτην ὑπόκλισιν πρὸς τὰς δεσποῖνας, αἵτινες εὐχαρίστως τὸν παρετήρουν, ἀπεμακρύνθη ὡσαύτως.

Διαλυθείσης τῆς γοητείας, ἀνέστη ἡ ἰταλικὴ ἀρετὴ. Ἱππόται ἔσπευσαν πανταχόθεν νὰ πληῖωσιν, οἱ μὲν διὰ τοῦ ὅπλου, οἱ δὲ ἄλλως τὰς κρεμασμένας τῶν Γάλλων ἀσπίδας, ἄχρι δὲ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου τὸ βιβλίον τοῦ αὐτάρχου ἐπληρώθη ὀνομάτων καὶ περιγραφῶν ἐμβλημαμάτων. Ὁ Μομφόρτ ἔμνευε σύνοφρυς καὶ σιγῶν. Ὁ Λεβρόν, κλείσας τὸ βιβλίον, ἐστράφη πρὸς αὐτόν καὶ εἶπεν :

— Εἰξέυρετε, κόμη, τί λέγει ἡ παροιμία ;

— Τί ἐνδιαφέρομαι περὶ τῶν παροιμιῶν σας ;

— Θὰ ἀποκτήσετε ἐξ αὐτῶν σοφίαν. Δὲν ὑπάρχει κεραυνός, οὐδὲ ἄνεμος, φοβερώτερος καὶ ἀγριώτερος τοῦ προσβληθέντος καὶ μὴ φονευθέντος ἀνθρώπου.

— Ἐπραῖα σήμερον τὸ πρῶτον· αὐριον θὰ πράξω τὸ δεύτερον.

— Ἄν οἱ λόγοι ἦσαν καὶ καμώματα, δὲν ἀμφισβῆλλον ὅτι οὕτω θὰ συνέβαιναν. Ἄλλ' οἱ ἱππόται ἐκεῖνοι δὲν φαίνονται ὅτι εἶναι ἐκ τῶν πιπτόντων εὐκόλως.

— Τοῦτο συμβαίνει, διότι τὰ ἐξήκοντα ἔτη βλέπουν διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ τεσσαράκοντα. Ὑμεῖς δέ, κύριε ἀγωνάρχα, εἰσθε καταλληλότερος νὰ λέγετε παροιμίας ἢ νὰ κτυπᾶτε διὰ τοῦ ξίφους.

Ὁ Γάλλος Λεβρόν, ἱππότης ἀκηλίδωτος καὶ ἀτρόμητος, ἀκούσας τὴν πικρὰν ἐκείνην ἀπάντησιν, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ὡς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός του, ἐτίναξε μετὰ λύσσης τὴν λευκὴν καὶ ἐντιμον κόμην του, καὶ ἐσκέφθη νὰ πληῖξῃ

κατὰ πρόσωπον τὸν χυδαῖον ὑβριστὴν. Ὁ Μομφόρτ ὅμως, ἀδιαφορῶν περὶ τῆς καλῆς ἢ κακῆς ἐντυπώσεως τῶν λόγων του, εἶχεν ἀπομακρυνθῇ. Ἡ σύνεσις ὑπὲρ γόρευσε εἰς τὸν Λεβρόν νὰ μὴ προκαλέσῃ σκάνδαλα ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν· ἀλλ' ἤσθάνετο τὴν ὕβριν ἐντυπωθεῖσαν ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ ἔπνευσε ἐκδίκησιν.

Ἦτο ἡ ἔκτῃ Ἰανουαρίου τοῦ 1266, ὅτε μεγαλόπρεπῆς συνοδία, ἀποτελουμένη ἐξ ἱεραρχῶν, δικαστῶν καὶ ἱπποτῶν, ἰταλῶν τε καὶ γάλλων, μετέβη ἐν ἡχοῖς σαλπύγων, εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κόμητος τῆς Προβηγκίας, ὅπως φέρῃ αὐτόν εἰς τὸ Λατερανόν, ὅπου περιέμενεν αὐτὸν ὁ Ποντίφηξ. Οὐδέποτε πολεμικὸς ἵππος ἐξεδήλωσε τόσον θερμῶς τὴν ἐνδόμυχον χαρὰν του, ἀκούων τὸ σάλπισμα τῆς ἐφόδου, ὅσον ἡ Βεατρίκη ἀκούσασα τὰς σάλπιγγας ἐκεῖνας, αἵτινες ἠγγελλον αὐτῇ ὅτι ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ ἀγούσῃ εἰς τὴν στέφιν ὀδῶ. Ἀμέσως διέκοψε τὴν κόμωσίν της καὶ ὤρμησεν ὡς ἦτο ἡμιενδεδυμένος εἰς τὴν θύραν, ὅπως ἐξέβη. Ὁ Κάρολος, λαβὼν αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος, τὴν ἐπανεφέρειν εἰς τὴν θέσιν της, εἰπὼν ἡσύχως :

— Δέσποινα, πρᾶνῆντε. Τὸ νὰ λάβῃ τις τὸ στέμμα ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Ποντίφηκος δὲν σημαίνει ὅτι εἶναι καὶ βασιλισσα.

Τὴν ἐπίσημον λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ Πάπας, τῇ βοηθείᾳ τῶν : Ροδόλφου ἐπισκόπου Ἀλθάνου· Ἀρχηρίου, ἱερέως τῆς ἁγίας Πρασσίδας· Ριχάρδου, τοῦ ἁγίου Ἀγγέλου· Γοφφρέδου, τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Χρυσοῦ Δέρατος· καὶ Ματθαίου, τῆς Παναγίας τοῦ λιμένος· καρδινάλιων διακόνων. Ὁ κόμης καὶ ἡ κόμισσα τῆς Προβηγκίας, λευχειμονοῦντες, ἔμενον γονυπετεῖς ἐπὶ βαρυτίμων προσκεφαλαίων. Μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας, οἱ μὲν Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Ροδόλφος ἔλαβον τὸν Κάρολον, οἱ δὲ Ριχάρδος καὶ Γοφφρέδος τὴν Βεατρίκην, καὶ ἔφερον αὐτοὺς παρὰ τὰς βαθυμίδας τοῦ θυσιαστηρίου. Ὁ Κλήμης, λαβὼν ἀπὸ τῆς ἁγίας τραπέζης τὴν βούλλαν τῆς περιβολῆς, ἀνέγνω γεγонуτᾶ τῇ φωνῇ :

— Ἡμεῖς, Κλήμης ὁ Δ' πάπας, δοῦλος τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, τῇ ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων χορηγηθείσῃ ἡμῶν ἐξουσίᾳ, ὅπως προνοῶμεν περὶ τῆς μείζονος δόξης τῆς ἐκκλησίας, ἣν ἡ παντοδύναμος ἀγαθότης ἀνέθετο ταῖς ἡμετέραις φροντίσι, διατάσσομεν ὅπως ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς Σικελίας, ἐνθεν καὶ ἐνθεν, τοῦ φάρου, ταῖς δικαιοδοσίαις αὐτοῦ, τοῖς ἐξαρτήμασι, τοῖς τιμαρίοις κτλ. ὁ βασιλεὺς Μαμφρέδης ὁ τῆς Σομβίας, θεωρεῖται ἔκπτωτος, ἐπικυροῦντες ταῦτοχρόνως καὶ τὸν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων προκατόχων ἀπαγγεληθέντα κατ' αὐτοῦ ἀφορισμόν. Περιβάλλομεν δὲ Κάρολον τὸν κόμητα τῆς Ἀνδεγαυίας καὶ Προβηγκίας, πεφιλημένον ἡμῶν υἱόν, διὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλείου, πλὴν τῆς πόλεως τοῦ Βενεβέντου, μεθ' ὅλης αὐτῆς τῆς χώρας καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῆς, — αὐτόν τε καὶ

τοὺς αὐτοῦ ἀπογόνους, ἄρρενάς τε καὶ θήλειαις, — ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως ἀρρένων. — Ἐκ δὲ τῶν ἀρρένων, θέλει ἀνέρχεται εἰς τὸν θρόνον ὁ πρωτότοκος. — Ἐν ἐλλείψει δὲ ἀρρένων τε καὶ θηλέων, ἂν μὴ ἐκτελεσθῶσι τὰ συμπεφωνημένα, τὸ βασιλεῖον ἐπανέρχεται εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν. Οἱ δὲ ὅροι ὑφ' οὓς γίνεται ἡ περιβολὴ αὕτη, εἶναι οἱ ἑξῆς :

Νὰ μὴ διαيرهθῇ τὸ βασιλεῖον. Νὰ δίδεται ὅρκος ὑποτελείας καὶ πίστεως εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως ὑποχρεοῦται, καθ' ἣν περίπτωσιν ἤθελεν ἀνακηρυχθῇ αὐτοκράτωρ καὶ κυρίαρχος τῆς Λομβαρδίας καὶ τῆς Τοσκάνης, νὰ παραδίδῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐντὸς τεσσάρων μηνῶν τὸ βασιλεῖον· ἂν ὁ βασιλεὺς ἦναι ὑπερδεκαεπταέτης, νὰ διαχειρίζεται αὐτὸς τὴν ἐξουσίαν· ἂν ὄχι, νὰ ὑπόκηται εἰς τὴν κηδεμονίαν τῆς Ἐκκλησίας. Νὰ πληρώνη κατ' ἔτος τὴν παραμονὴν τῶν ἁγίων Πέτρου καὶ Παύλου φόρον ὀκτακισχιλίων οὐγγιῶν χρυσοῦ, πρὸς δὲ καὶ ἓνα ἱππὸν λευκόν, ἀγαθὸν καὶ πρῶτον. Τῇ ἀπαιτήσῃ τοῦ ποντίφηκος, νὰ πέμπῃ εἰς βοήθειαν τῆς Ἐκκλησίας τριακοσίους ἀνδρας ἐνόπλους, καταβάλλων καὶ τὸν μισθὸν αὐτῶν διὰ μίαν τριμηνίαν, οἵτινες ὅμως δύνανται ν' ἀνταλλαχθῶσι καὶ διὰ πλοίων. Νὰ μὴ ἀναμιχθῶσι ποτέ, οὔτε ὁ βασιλεὺς, οὔτε οἱ διάδοχοί του, εἰς τὰς ἐκλογὰς καὶ τοὺς διορισμοὺς τῶν ἐπισκόπων, πλὴν τοῦ εἰς αὐτοὺς ἀνήκοντος δικαιώματος διαθέσεως. Νὰ μὴ φορολογῶνται αἱ ἐκκλησίαι. Νὰ ἔχῃ πάντοτε ἐτοίμους ὁ βασιλεὺς χιλίους ἱππεῖς, ὅπως ἀποστείλῃ αὐτοὺς εἰς Παλαιστίνην κτλ.

Ὁ Κάρολος, ὅστις ἤκουε πάντας τοὺς ὅρους τούτους, σκεπτόμενος οὐδ' ἓνα αὐτῶν νὰ τηρήσῃ, ἀπήντησεν :

— Ἡμεῖς, Κάρολος τῆς Γαλλίας, ἐλέφ Θεοῦ κόμης τῆς Ἀνδεγαυίας, τοῦ Φολκακκιέρι, τῆς Προβηγκίας καὶ τῆς Λιγγουαδόκας, βασιλεὺς τῆς Σικελίας, τοῦ δουκάτου τῆς Ἀπουλίας καὶ τοῦ πριγκηπάτου τῆς Καπύης, πρὸς ὑμᾶς, δέσποτα Κλήμη Δ' Πάπα, καὶ ἐπ' ὀνόματι ὑμῶν, πρὸς τοὺς ὑμετέρους διαδόχους, θὰ δίδωμεν ὅρκον ὑποτελείας διὰ τὸ βασιλεῖον τῆς Σικελίας καὶ τὴν ἐντεῦθεν τοῦ Φάρου χώραν ἄχρι τῶν συνόρων, πλὴν τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων τοῦ Βενεβέντου, τῶν διαμερισμάτων αὐτῆς καὶ τῶν ἐξαρτημάτων, ὧν ἡ παραχώρησις ἐγένετο ἡμῖν ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Πρὸς δέ, ἐπικυροῦμεν πάντα τὰ ἐν τῇ Βούλλᾳ περιεχόμενα, ὑπισχνόμενοι καὶ ὁμνύοντες νὰ τηρήσωμεν πάντα ταῦτα ἀπαρεγκλίτως.

Ματθαῖος, ὁ καρδινάλιος διάκονος, λαβὼν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἔθετο αὐτὸ ἐνώπιον τοῦ κόμητος καὶ τῆς κομήσσης, ὅπως θέσωσιν ἐπ' αὐτοῦ τὰς χεῖρας. Ὁ Κλήμης, λαβὼν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ δύο μανδύας ἐκ πορφύρας μεθ' ὑποράματος ἐκ δέρματος λευκοῦκτιδος, ἔδωκεν αὐτοὺς εἰς τοὺς καρδινάλιους, ὅπως καλύψωσι τὰ νῶτα τοῦ τε Καρόλου καὶ τῆς Βεατρίκης, οἵτινες γονυπετήσαντες ἀμέσως ἐπὶ τῶν

βαθμίδων τοῦ θυσιαστηρίου ἔλαβον παρὰ τοῦ Πάπα τό τε ἱερὸν χρῖσμα καὶ τὸ βασιλικὸν στέμμα, ὅπερ ὁ Ματθαῖος ἔφερεν αὐτῷ ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου. Ἡ Βεατρίκη ἤρχισε νὰ τρέμη, ὠχρίασε, καὶ δάκρυ ἔπεσεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ὁ Κάρολος, ἀπαθής, ἐσκέπτετο, οὐχὶ τόσον περὶ τῆς τελετῆς, ὅσον περὶ τῶν μέσων δι' ὧν θὰ κατέκτα τὸ βασιλεῖον, οὐτινος τὸ στέμμα μόνον εἶχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ὁ Πάπας, μετὰ τὴν στέψιν, ἐγονυπέτησεν ἐπίσης καὶ ἄρας πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας ἐπεκαλέσθη τὸ ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ λαὸς συνώδευσε τὴν δέησιν ἐκείνην διὰ θορυβωδῶν κραυγῶν. Ὁ ἥχος τῶν κωδῶνων ἀνήγγειλε τὸ τέλος τῆς τελετῆς. Αἱ σάλπιγγες συνετέλεσαν εἰς τὴν αὐξήσιν τοῦ θορύβου. Κραυγαὶ δὲ ἐξερράγησαν πανταχόθεν: Ζήτω ὁ βασιλεὺς Κάρολος! Ζήτω ἡ βασιλίσσα Βεατρίκη! Ζήτησαν οἱ βασιλεῖς τῆς Σικελίας! ... Ἐνόμιζε τις ὅτι ὁ ναὸς θὰ κατέπιπτεν ἐκ θεμελίων εἰς τὸν ἐκ τῶν κραυγῶν ἐκείνων προξενούμενον δονισμόν... Καὶ ὅμως, ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν, ἠκούσθη αἴφνης καὶ ὠρυγὴ τις: Θάνατος εἰς τοὺς Γάλλους! Ἐκαστος τῶν ἐν τῷ ναῷ, νομίσας, ὅτι παρ' αὐτῷ ἴστατο ὁ τὴν τολμηρὰν κραυγὴν ἐκείνην βαλὼν, (τόσον ἡχηρὰ καὶ φοβερὰ ὑπῆρξεν ἡ ὠρυγή), ἐστράφη ὠργισμένος, ἀλλ' ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ γείτονός του εἶδεν ἐκπνεοῦσας τὰς τελευταίας συλλαβὰς τοῦ: Ζήτω ὁ Βασιλεὺς Κάρολος! Πολλοὶ ἐνόμισαν ὅτι ἡ κραυγὴ ἐκείνη προήλθεν ἀπὸ τῆς ὀροφῆς καὶ ὕψωσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Καὶ ὁ Κάρολος ἤκουσεν αὐτήν, ὑπάρξασαν ἀφορμὴν θανατικῆς καταδίκης πολλῶν ἐκατοντάδων ἀνδρῶν, οὓς ἐκεῖνος ἐθυσίασε βραδύτερον, ὅπως καθησυχάσῃ τὴν ὑπόνοιαν, ἣν ἡ κραυγὴ ἐκείνη ἐνέβαλεν ἐν τῷ πνεύματί του.

Ὁ Κλήμης, περὶ τὴν δέησίν του, κατήλθεν, ἡσπασθὲν τὸν βασιλέα ἐπὶ τοῦ μετώπου, περιεπτύχθη τὴν βασιλίσσαν καὶ εἶπε λατινιστί:

— Ἰδοὺ ὑμεῖς βασιλεῖς καὶ χριστοὶ τοῦ Κυρίου. Ἡ ὀργὴ τοῦ βασιλέως εἶναι ὡς ὁ βρυχηθμός τοῦ λέοντος. Ὁ προκαλὼν τὴν ἀγανάκτησίν του ἀμαρτάνει κατὰ τῆς ψυχῆς του. Ἀλλ' ὡς οἱ ράκες τῶν ὑδάτων, ἡ καρδία τῶν βασιλέων κεῖται ἐν χερσὶ τοῦ Θεοῦ. Εἰρήνη ὑμῖν.

Οἱ νέοι βασιλεῖς ἀνῆλθον ἐν μέτῳ τῶν ἐπευφημιῶν τοῦ ρωμαϊκοῦ ὄχλου, εἰς τὸ Λατερανόν, ἔνθα παρετέθη αὐτοῖς μεγαλοπρεπὲς γεῦμα.

Ὁ Πάπας ἐκάθισε τρίτος μετ' αὐτῶν εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλ' ἐπὶ θρόνου ὑψηλοτέρου, καθ' ἃ ἡρμοζεν εἰς τὸ ὕψος τῆς θέσεώς του.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, μετέβησαν ἐν τῇ αὐτῇ συνοδίᾳ, εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἁγίου Παύλου, ἧτις εἶχε διασκευασθῇ καταλλήλως διὰ τὸν ἀγῶνα.

Ἐκεῖ ἤσκειτο καθ' ἐκάστην ἡ νεολαία τῆς Ρώμης εἰς ἀγῶνας, καθ' οὓς ἐμάχοντο διὰ λογῶν ἀνευ αἰχμῆς.

Εἶθε δὲ νὰ εἶχε τότε ἡ ἡμετέρα Ἰταλία καὶ σύνεσιν, ὡς εἶχε καὶ ἰσχὺν βραχιόνων. Ἡ πλατεῖα ἐκείνη ἦτο πεδῖον ὠοειδές, περιβαλλόμενον ὑπὸ βαθυτάτης τάφρου, ἐχούσης πλάτος τεσσάρων ἢ ἑξ ὀργυιῶν καὶ κατὰ τὰς τοιαύτας περιστάσεις πληρουμένης ὕδατος.

Παρὰ τὸ σημεῖον, καθ' ὃ αἱ καμπύλαι συνεστέλλοντο ὅπως ἐνωθῶσι, εἶχεν ἀχθῆ εὐθεῖα γραμμὴ καὶ τὸ μεταξὺ τῆς γραμμῆς ταύτης καὶ τῆς ἄκρας τοῦ πεδίου διάστημα ἐχρησίμευε διὰ τοὺς χωροφύλακας, τοὺς κήρυκας, τοὺς κλητῆρας καὶ ἄλλα πρόσωπα ἀναγκαῖα εἰς τοὺς τοιοῦτους ἀγῶνας.

Περὶ τὴν τάφρον εἶχον ἀνεγείρη θεωρεῖα κεκαλυμμένα δι' ὠραιότατων ταπήτων.

Μεταξὺ δὲ τῶν θεωρείων τούτων διεκρίνετο τὸ τοῦ Καρόλου διὰ τὴν πολυτέλειαν τῶν ταπήτων, τὰ χρυσᾷ κοσμήματα καὶ τὰς πολυχρούους σημαίας.

Γυναῖκες ὠραιόταται, ἐπὶ τῶν παρειῶν τῶν ὁποίων ἦνθον τὰ ρόδα τῆς νεότητος, πολυτελεστάτας φέρουσαι περιβολάς, ἐκθήντο σοβαρὰ καὶ περιμένουσαι ἀπλήστως ἓνα χαιρετισμὸν ἐκ μέρους τῶν μελλόντων ν' ἀγωνισθῶσιν ἱπποτῶν, δυνάμενον νὰ καταστήσῃ αὐτὰς καταφανεῖς.

Περὶ τὰς κιγκλίδας συνωθεῖτο ὄχλος ἡλίθιος καὶ θηριώδης, ὅπως ἴδῃ καλλίτερον. Οὐδ' ἤρουν νὰ τοὺς καθησυχάσωσι κτυπήματα, ἀ διὰ τῶν σαυρωτῆρων τῶν λογγῶν τῶν κατήνεγκον αὐτοῖς ἐνίοτε οἱ τραχεῖς στρατιῶται.

Νεύσαντος τοῦ Καρόλου, ἠκούσθη ὁ ἥχος ἐκράτος. Οἱ περιεστῶτες ἡσθάνθησαν φρικίαν ἐλπίδος καὶ φόβου.

Βαθυτάτη σιγὴ ἐπεκράτησε πανταχοῦ. Δεύτερος ἥχος ἠκούσθη... εἶτα τρίτος... Τότε κατεβιβάσθησαν δύο μικραὶ γέφυραι, κατὰ τὴν ἐσχάτιαν τῆς πλατείας, καὶ οἱ ἱππῶται ἀνὰ δύο διήλθον τὴν τάφρον.

Ὁ ἀγωνάρχης Γίλλης Λεβρουν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πεδίου, προσεκάλεσε τοὺς ἱππῶτας νὰ ὁμόσωσιν ἐπὶ τῶν ἀγίων, ὅτι θὰ ἡγωνίζοντο ἐντίμως, ἀνευ δόλου, ἀνευ γοητειῶν ὅτι τὰ ὄπλα τῶν δὲν ἦσαν μαγευμένα, καὶ ὅτι δὲν εἶχον ἐπικαλεσθῆ ἄλλην βοήθειαν, πλὴν τῆς τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας.

Εἶτα ὑπέμνησεν αὐτοῖς, ὅτι ὤφειλον νὰ μὴ τραυματίσωσι τοὺς ἵππους, καὶ ἐτοποθέτησεν αὐτοὺς οὕτως, ὥστε νὰ ἔχωσι πάντες τὰ αὐτὰ πλεονεκτήματα τοῦ τε ἀνέμου καὶ τοῦ ἡλίου. Μεθ' ὃ ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ πεδίου, πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ παρὰ τὸ θεωρεῖον τοῦ βασιλέως Καρόλου, ὅπως ἦναι ἕτοιμος εἰς πᾶσαν διαταγὴν του, καὶ ἐκεῖ ἔστη ἀκίνητος, ὡς ἀγαλμα.

Ἐκεῖ δὲ πλησίον ἔκειτο καὶ τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγῶνος. Δύο ὑπαγωνάρχει, μετὰ τῶν κηρύκων, ἐτοποθετήθησαν εἰς τὰς ἄκρας τῆς πλατείας, ἀς περιεγράφωμεν, παρὰ τὰς μικρὰς γεφύρας. Οἱ ἱππῶται, ἐν τᾷ ἐκείνῳ ἴσταμένῳ ἔνθεν καὶ ἔνθεν περιέμενον τὸ σύνθημα. Ὁ Γίλλης Λεβρουν ἔταπείνωσε τὴν λόγῃν καὶ οἱ ἱππῶται ὤρμησαν κατ' ἀλλήλων.

Ἐπαίσχυντον θέαμα!... Ἐξ ἱππῶται Ἰταλοὶ, κατὰ τὴν πρώτην σύγκρουσιν, ἔπесαν ἀπὸ τῶν ἱππῶν. Μόνοι οἱ δύο ἱππῶται, ὁ τοῦ κεραυνοῦ καὶ ὁ πρῶτος ἐλθὼν, ἔμειναν ἀσάλευτοι ἐπὶ τοῦ ἐριπίου. Ἀλλ' ὡσεὶ καταληφθέντες ὑπὸ αἰφνιδίου τρόμου, ἔστρεψαν τοὺς ἵππους τῶν πρὸς τὸ κιγκλίδωμα. Ἡχηροὶ καγχασμοὶ ἠκούσθησαν αἴφνης εἰς βάρος τῶν ἡττηθέντων, χειροκροτήματα δὲ ὑπὲρ τῶν νικητῶν. Αἱ δέσποναι ἔσειον τὰς ζώνας τῶν. Ὁ Κάρολος ἠὺφραίνετο ἐνδομύχως, διότι ὁ τρόμος τῶν Ἰταλῶν συνετέλει εἰς τὴν φήμην τῶν γαλλικῶν ὀπλῶν.

— Εἰσθε Ἰταλός;... ἠρώτησεν ὁ ἱππότης τοῦ κεραυνοῦ τὸν πρῶτον ἐλθόντα.

— Εἰμαι.

— Καὶ τί σκέπτεσθε νὰ πράξετε;

— Νὰ νικήσω ἢ ν' ἀποθάνω.

— Ἄς διδάξωμεν λοιπὸν τοὺς ἀλαζόνας ἐκείνους ὅτι ἡμεῖς οἱ δύο ἀρκοῦμεν δι' ὅλους αὐτούς.

Καὶ ἀμέσως ἔστρεψαν τοὺς ἵππους τῶν. Οἱ θεαταὶ ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ νέων σκηνῶν ἐσίγησαν. Παρασυρθέντες ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τῶν ἱππῶν τῶν, πρῶτοι τῶν Γάλλων συνήντησαν τὰς ἰταλικὰς λόγχας ὁ Βιλμόν καὶ ὁ Βρεζίλλης. Οὗτος, πληγείς ὑπὸ τοῦ πρῶτου ἐλθόντος, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου ὑπτιος. Ἐκεῖνος, ἐπλήγη ὑπὸ τοῦ ἱππότη τοῦ κεραυνοῦ τόσον σφοδρῶς, ὥστε ἡ λόγχη διαρρήξασα τὴν προσωπίδα τῆς κόρυθος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα του. ἔκοψε τὴν γλῶσσάν του καὶ ἐξῆλθεν ὀπισθεν. Ὁ δὲ ἀντίπαλός του ἀνυψώσας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐριπίου τὸν ἐξεσφενδόνισε πτώμα μακράν. Οἱ δύο Ἰταλοὶ ταπεινώσαντες αὐτὴς τὰς λόγχας τῶν καὶ περνίσαντες τοὺς ἵππους τῶν, συνήντησαν τὸν στρατάρχην Μιρεποῦ καὶ Ζουαμβίλ, τὸν νεαρὸν ἱππῶτην. Τὸν Μιρεποῦ καὶ τὸν ἱππῶτην αὐτοῦ ἀνέτρεψεν ἡ λόγχη τοῦ ἱππότη τοῦ κεραυνοῦ· μία δὲ τῶν κνημῶν τοῦ πεσόντος ἐθραύσθη ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἵππου. Οἱ κλητῆρες ἔσπευσαν τότε νὰ μεταφέρωσιν αὐτὸν ἀλγούντα ἐκτὸς τοῦ περιβόλου.

[Ἐπατα συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Θ'.

Ὁ λοχαγός, σκληρῶς ὑπὸ τῆς κομῆσης προσβληθείς, ἀφῆκε τὴν Ἀγγλικὴν πρεσβείαν ὑπὲρ ποτε ἐξωργισμένος. Κατόκει ἐν τῇ ὁδῷ Πυραμίδων ἐγγύτατα τῆς Saint Roch, ὅπου μετέβη πεζός. Κατερχόμενος τὴν συνοικίαν Saint-Honoré, διελογίζετο. Βεβαίως τὸ πρᾶγμα ἐφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Τῷ ἦτο ἐφεξῆς ἀδύνατον νὰ μένῃ παρὰ τῷ στρατηγῷ, ὑπὸ τὰς ἐξευτελιστικὰς συνθήκας,